

Acarologische Aanteekeningen XLVII.

Parasitus falcomontanus nov. sp.

Deze soort heeft den habitus van *Parasitus consimilis* OUDMS., *eta* OUDMS. en *finctorum* BERLESE, doch is het naast verwant aan *P. alpha* OUDMS.

Deutonympha. Lengte 680 μ , breedte achter de schouders 360 μ . Epistoom 3-spitzig; de 3 spitsen evenlang; de middelspits puntig; de zijdespitsen geheel distaal gebifurkeerd; alle rugharen tamelijk lang, puntig, glad; de schouderharen tweemaal langer dan de andere; typisch is een doorntje in de weeke huid, dicht bij de achterhoeken van het voorrugschild. Zoogenaamd sternaalschild achter bijna recht afgesneden. — Nest van *Talpa*, Valkenburg, HESELHAUS, 1 ex.

Eugamasus loricatus (WANK.)

Al wat ik in de Ent. Ber., v. 3, n. 65, p. 243, sub nomine *Eugamasus oudemansi* mededeelde over *deutonymphae feminae et masculinae*, heeft betrekking op *immundus* OUDMS. Deze vergissing is het gevolg van het feit, dat de *deutonymphae* van *immundus* volkomen op die van *oudemansi* gelijken. Deze twee soorten zijn dus zeer na aan elkander verwant. Er is maar een zeer gering verschil, n.l. in het epistoom. Tevens bleek mij, door een louter toeval, dat *immundus* = *loricatus* WANKEL uit de Oostenrijksche grotten!

Eugamasus cornutus (G. et R. CAN.)

In den Zool. Anz., v. 27, p. 654 (14. 6. 1904) gaf ik eene diagnose van eene *protonympha* sub nomine *Eugamasus epsilon*. De uitvoerige beschrijving daarvan met afbeeldingen verscheen in de Abh. Naturf. Ver. Bremen,

v. 18, p. 203, 228, t. 18, f. 95—103. Het blijkt mij, dat deze *epsilon* de protonympha is van *Eugamasus cornutus* (G. & R. CAN), en dat het achterrugschild ervan veel te groot geteekend is. Protonymphae van *Parasitidae* blijken een klein rond achterrugschild te bezitten, waarop slechts de 3 achterste submedianen paren borstels ingeplant zijn.

Eugamasus magnus KRAM. var. *trägårdhi*
nov. nom.

De heer H. SCHMITZ, S. J., te Sittard, verzocht mij mijne meening over de al of niet identiteit van *Eugamasus magnus* var. *cavernicola* BERLESE 1909 en *E. m. v. c.* TRÄGÅRDH 1912. Daar ik uit de beschrijvingen niet wijzer werd, verzocht ik genoemden heer SCHMITZ mij zijne *cavernicola*'s uit de grotten van Maarstricht ter bestudeering toe te zenden.

En wat bleek nu?

1^e. dat *cavernicola* TRÄGÅRDH een andere vorm is dan van BERLESE; deze vorm dient dus herdoopt te worden; ik doop haar daarom TRÄGÅRDHI.

2^e. dat *Eugamasus magnus* var. *cavernicola* BERLESE niets met *magnus* KRAMER te maken heeft! Het is mijn *tricuspidatus* sive *immundus*; en deze is weer = *loricatus* WANKEL 1861 = *crassus* KRAM. 1876!

Laelaps oribatoides MICH.

Het omvangrijk molnestmateriaal, mij door Pater F. HESELSHAUS, S. J., te Sittard (thans te Valkenburg) verschaft, stelt mij in staat te constateeren, dat *Laelaps oribatoides* MICH. (in Trans. Linn. Soc. Lond., ser. 2, v. 5, p. 288, 303, 315, t. 32, f. 12—15) niets anders is dan *Laelaps stabularis* forma *limbatus* C. L. KOCH.

Uropoda dampfi nov. sp.

Nympha II. — Ongeveer 550 μ lang, 385 μ breed, eivormig met de spits naar voren; achterrand ter weerszijden met keep, zoodat hij \smile -vormig uitsteekt; spiegelglad; bijna kleurloos.

Randschild smal; \pm 8 rijen uiterst kleine rughaartjes; „sternaalschild” breed, achter konvex, over het ventrianale liggend; dit breeder dan lang, vóór konvex; met spitse laterale hoeken; metapodia extern tusschen coxae III en IV met twee keepen. Peritrema naar voren de „schouders” rakend en typisch schoen-knoop-haakje-vormig. Hypostoom met slechts 2 laciniae internae; tritosternum met 3 laciniae.

De soort is zeer naverwant aan *Uropoda bosii* OUDMS.

4 Ex. waren met zeer korten pedunculus vastgehecht aan *Spalacopsylla unidentatus* (KLTI.) uit een nest van *Talpa europaea* L., Hohenkrug bei Stettin, W. HAARS, mij welwillend toegezonden door den heer A. DAMPF, Assistent van het Zoölogisch Museum te Königsberg i. Pr.

O. F. Müller's Lijst van „Vandspindler”.

KARL VIETS publiceert in de Abh. Nat. Ver. Brem. 1913, v. 21, p. 434—436 zijn: Notiz über O. F. Müllers erstes Verzeichnis von Wassermilben.

Hier en daar in de Literatuur treft men passages aan, die er op wijzen, dat O. F. MÜLLER reeds in 1769 eene lijst van 40 Hydrachniden publiceerde. Ik heb er (Tijds. Ent. v. 39, 1896, p. 58, 60—62) ook op gewezen. Het is namelijk van belang te weten, of MÜLLER reeds in 1769 den genusnaam *Hydrachna* bezigde.

MÜLLER zelf citeert in zijn Zool. Danic. Prod. 1776, bij No. 2242 (*Hydrachna globator*) „Laerde Efterr. 1769, p. 20 en Kritisk Journ. p. 20.

VIETS heeft zich moeite gegeven, deze vraag op te lossen,

en verzekert, dat in de *Kritisk Journ.* wel een lijst van 40 „Vandspindler” voorkomt, maar niet de naam *Hydrachna*, en eindigt met de woorden:

„Es muss für die Gattung an der Jahreszahl 1776 (Prodromus) festgehalten werden, es sei denn, dass die von mir nicht aufzufindenden „Kjöbenhavns Efterretninger” für das Genus die Priorität erheischen. Warscheinlich ist letzteres jedoch nicht.”

VIETS kan gerust zijn, want eenige jaren geleden werd ik door de welwillende medewerking van den Directeur der Universiteits-Bibliotheek te Kopenhagen in staat gesteld, zoowel de *Kongelig privilegerede Adresse-Contoirs Kritiske Journal for Aar 1769*, p. 120, als de *Kiöbenhavnske Efterretninger om laerde Sager, for Aar 1769, Förste Haefte*, p. 220. te raadplegen, en kan hierbij verzekeren, dat in beide Tijdschriften absoluut woordelijk dezelfde in het Deensch gestelde Lijst voorkomt zonder den latijnschen genusnaam *Hydrachna*. Dit genus is dus van 1776.

Xenillus limburgensis Oudms.

Meer materiaal dan vroeger (zie *Ent. Ber.* v. 3, No. 65, p. 249 en *Tijds. Ent.*, v. 55, Verslagen, p. LII), deed mij inzien, dat bovengenoemde soort = *pectinata* MICHAEL. Dat ik deze fout beging, is ten deele daaraan te wijten, dat MICHAEL's figuren niet geheel den toets der kritiek kunnen doorstaan. De pooten zijn te dik en te kort, de details op het proterosoma niet geheel juist weergegeven.

Xenillus paolii nov. sp.

In het *Tijds. Ent.*, v. 43, p. 155, No. 38, gaf ik op, dat *Xenillus pectinatus* (MICH.) in Nederland gevonden zou zijn. Dat was onjuist; de soort, toen bedoeld, is nieuw; ik wil

haar naar PAOLI noemen, die zich door zijne monografieën zoo verdienstelijk heeft gemaakt.

Xenillus paolii is 400 μ lang, 225 μ breed; haar habitus is als die van *Xenillus complicatum* PAOLI (in Redia, v. 5, t. 3, f. 6); zij is naverwant aan *Xenillus dissimile* PAOLI (ibidem f. 5), zooals blijkt uit de korrelstructuur ter zijde der pseudostigmata; onderscheidt zich ervan 1°. de lamellae zijn zwaar gechitiniseerd in hun achterste helft, 2°. de grens tusschen proterosoma en hysterosoma is recht, 3°. op het hysterosoma zijn 3 dwarsrijen van 4 haren, 4°. het pseudostigmatisch orgaan gelijkt in hoofdzaak op dat van *dissimile*, doch is aan de voorzijde gepectineerd.

Ik moet nog eene bijzonderheid mededeelen: bij alle 8 exemplaren is het linker pseudostigmatisch orgaan distaal achterwaarts gericht, het rechter daarentegen voorwaarts!

Arnhem.

A. C. OUDEMANS.

Aanteekeningen over Suctoria XXIII.

In mijn vorige Aanteekeningen wees ik erop, dat intern van de 4^e genale tand van *Rhadinopsylla pentacanthus* (ROTHS.) zich een 6^e tand bevindt. Ik ben na deze vondst natuurlijk aan het zoeken gegaan naar een dergelijken tand bij andere genera, of soorten. Ziehier mijn resultaat:

Ik vond tevens, dat deze tand niets te maken heeft met genale of andere tanden, en dat hij niet aan den vóórkop (pars anterior capitis) maar aan den achterkop (pars posterior capitis) bevestigd is, en wel aan den ventralen rand van de antennegroeve, weshalve ik dezen tand wil noemen subantennalen tand.

Hij komt voor bij *Macropsylla hercules* ROTHS., *Stephanocircus simsoni* ROTHS., *Ctenophthalmus segnis* (SCHÖNH.) (?) (hier is hij priemvormig; van de aanhechting ben ik niet